

Павлина Петкова

Тайнопис по небето

ХАЙКУ

АСТАРТА
Пловдив
2015

© Павлина Петкова – автор, 2015

© АСТАРТА – графично оформление, 2015

ISBN 978-954-350-

Пролетта закичва
ревера на деня
с кокиче.

Червен хоризонт
и любвеобилни очи.
Вятърът сред цветята.

По нотната тетрадка –
сълзи.
Дъжд вали.

Дъга.
Славей запя.
Кални обуца.

Багри се земята
в розово, зелено...
Изтупвам сивотата.

Орна земя
с птичи ята.
Душата ликува.

Разпуква цвят
липата —
нестихваща жажда.

Дъжд
и гората е в свежест.
Пролет е.

Цвят
и врабец.
Виолетова утрин.

В очите на дете
майско слънце
и полет на птица.

С лъчите на слънцето
мисълта ми лети.
Ще стигне ли до теб?

Пролетен шепот.
Прозрачно утро
флиртува с вятъра.

Изгревът
любовно гали
раменете.

Желе от дюли.
Дъх на спомен
от следобедна закуска.

В простора
птица и поглед на дете.
Слънчеви зайчета.

Писмо.
В него —
мирис на цвят.

Свирка от листо
гъделичка слуха ми.
Душата играе.

Закука кукувица
сред аромат на люляк.
Пролетта дойде!

Дъжд.
Слънцето — към залик.
Под стряхата — гълъби.

Самотен сал
върху вълните.
Брегът далече.

Море.
Потаям се в безгрижието
на рибите.

Майска утрин.
Под дървото цвят
и перо.

Черги на простира,
дъжд вали.
Спомен за баба.

Ябълка в цвят.
Залезът далече и
Адам търси Ева.

Окъпана от дъжда
върху тревата —
играчка.

Изток — запад.
Светлини.
Пролетни огънове.

Врабци на прозореца.
Морзова азбука.
Кълват трохи.

Мартенска утрин.
Котаракът
пое по любов.

Нощта — бременна
с думи и въздишки.
Зората — с първи вик.

Снежен човек —
мокро петно.
Кокиче изниква.

В локвата –
две крачета.
Луната трепери.

Пясъчна кула.
Времето
мечти сънува.

Стихове и песни
заваляват.
Душата – в очакване.

Вишна с бяло було.
Сватбен хор
и суета.

Детство.
Песни и игри —
спомен далечен.

След „Лунната соната“ има ли
пътека към луната —
музика за душата.

Цвета в розово.
През терасата наднича
топлият април.

Ако беше песен,
вятъра ще моля
да те понесе.

Фарът –
ориентир.
Свидетел на сълзи.

Рисувам
слънце
с усмивка.

Майска градина,
килим от цветя и пчели —
палитра на художник.

Чайки в полет.
Сълза —
капка солена и перо.

Гора.
Два кълвача
морзово си говорят.

Прегръщам
дърво.
В косите ми — цвят.

Светкавици
в небето.
В мислите ми — спомени.

Няма дъжд.
В птичи песни
венчелистчета плуват.

Божакравичка
пълзи под листото.
Какъв пек!

В полето — вир,
в небето — облак.
Очи в очи се оглеждат.

Буква след буква —
думи.
Ражда се стих.

Светлина
и сенки —
декор за театър.

Потърсих луната.
Открих мрака.
В окото ми — светулка.

Чайки кълват
загълхналите стъпки
на деня.

Оризови полета.
Лодка в миража
от песен и жегя.

Вик на дете.
Охлузени колене.
Плачещи думи.

Заник.
В гнездото —
любовна двойка.

Суховей.
Бездушие.
Сричам думи.

Спомен.
В ръцете ми — хербарий.
Години, години...

Между книгите
изсъхнало цвете.
Спомен от любов.

Неказани думи –
свръхтовар.
Превивам гръб.

Под вишната – венчелистчета.
Мравката чеиз стяга.
Празничен ден.

Болката –
притаена в очите.
Порой от сълзи.

Розов цвят
пази аромата си
за утрото.

През плета –
жълта светлина.
Узряла тиква.

Небето и земята
с игли от сребро
дъждът съшива.

Ветровита вечер.
Свирка от листо.
Мелодия на флейта.

В погледа
на птица и дете —
невинност.

На шапката – перо.
Недописано писмо.
Спомен за лято.

Аз и спомена
в постелята.
Не ревнувай!

Очи отварям.
Изгревът
събужда спомени.

**Магията на тишината —
самовглъбение.
Покой на душата.**

**Посях семе
в утрото.
Слънцето се усмихна.**

**Тайнопис по небето.
Щъркели кръжат.
Думи неразгадани.**

В крило на птица
нощта приютена.
Очаквам деня.

Вятър люлее
роза в мрака.
В бодлите — паяче.

Студено утро.
По колата — скреж
и писмо от птичи крачета.

В прозорците —
закъсняла зима.
Спуснати пердета.

Мама я няма.
Вратата заключена.
Само спомени.

Слънцето —
в чашата ми.
Отпивам светлина.

Денят спуска завеса
от огнен залез.
Звезди – фойерверки.

В небето – жерави.
Лятото с треви се прощава.
Иде есен.

Мечтая.
Желая.
Изгарям.

Самотата
не боли.
Болят думите.

Мама замина.
Отекват стъпки.
Вятър ли дойде?
...
Цвете на релсите.
Нощта ли е бързала?
Трамвай се задава.

В изгрева
очите ти дия,
моя любов.

Вълна от морето си ти,
родена
от нощния прилив.

Светлини в мрака.
Забързани пътища и
светулки.

Серенада в нощта.
Звездите високо.
Не достигам небето.

Хоризонтът в пламъци.
Тревата
прегаря.

С трепет
очаквам утрото,
когато ще те срещна.

От улука
почукват капки —
ноти за пиано.

Ветровете стихват.
В нощта —
дъх на цветя.

Светулки —
букет от звезди
в ръцете на дете.

Слънцето зад облак.
Премислям думи.
Кафето кипи.

Залезът
се спуска по тялото.
Нощ в очакване.

От отвора на небето —
дъга.
Спомен за дъжд и светлина.

Бризът ли
наду платната
или изречените думи?

На клона — птица.
В мислите ми — семена
на надежда и илюзия.

В очакване
на понеделник
раздавачът спи.

Дъжд над полето —
любовник боязлив.
Треви се изправят.

Аз съм ехото
след твоите стъпки.
Чуваш ли го?

В пазарската чанта
доматът —
късче лято.

Птица след вятъра
прекроява хоризонта.
Аромат на люляк.

От космоса
земята —
детска топка.

Ръцете на мама
халища тъкат.
В корени се вплитат.

**Бор до бор,
игли до игли.
Ежова вечер.**

**Дъждовно време,
по венчелистчетата — капки.
Пролет.**

**Поглед в небето,
надишлени мисли.
Между мене и тебе —
простор.**

Сълзи —
капки роса
върху дланите.

Суховей
прегърна плашило.
Дини спаружени.

Кълвачът закълва.
Зачерви се
вечерта.

Стъпки
по плажа
в очакване на бриз.

Прегърбен залез,
преметнал хоризонта.
Мисли по утро и свежест.

Залез — парад.
Огнени езици.
Отминал ден.

Жега.

Плашилото дреме.

Мълчат птиците.

Неделна утрин —

пеперуди

и чаша с кафе.

След бурята по плажа —

тръни и раковини.

Спомен за лято.

Глухарчета над полето.
Летят мисли и мечти
с вятъра.

Пожъната нива.
Златото на лятото —
в питка.

Полски цветя.
Пчели работливи.
Привличане.

Краят на лятото,
по жицата — лястовици.
Музиканти в рединггот.

Парцалена кукла
на тавана.
Спомен от детството.

Листопад
и в мислите ми.
Гъби и листа.

В приземния етаж
на душата
редя спомени и мечти.

Есен.
Мравките не броят
прибраните зърна.

Есента с флейта засвири.
Падат
узрели круши.

Тишина.
На кея
чайки спят.

От полюс до полюс —
безброй
съдби.

Жълъди без шапки.
Вятър ги отнесе.
Под листата спят.

Празни хралупи.
Шум и глъч.
Без птици и катерици.

Върху болката — трева.
Самота.
Косачът го няма.

Първа стъпка.
Животът —
ден след ден.

Топка
сред окапали листа.
Таралеж в сън.

Капки дъжд —
балеринки в танц
по асфалта.

В тръстиката — чапли.
Водата се поклаща.
Сенки се навеждат.

Чакам залеза
и теб.
Изморих се.

Следвам пътя,
да не сбъркам посоката.
Срещата е близо.

Стръкче здравец
за теб.
Не губи надежда!

Птица в клоните
за сън.
Котка дебне на покрива.

Следи в дъжда —
флирт на есента.
Два отронени листа.

Мълчи душата.
Думите спят
нечий друг сън.

В погледа ти —
пламъци
от изгрева.

Зимата преспи навява.
Няма пъртини!
Татко е сам!

Облак до облак.
Небето —
пъзел.

Сокол
над полето.
Врани – по угарта.

Търкалящи се тръни.
Набрах
звездите на октомври.

Скулптори.
Лица от камък.
Спомени тъжни и славни.

В мълчанието —
много истини.
Преосмислям живота.

Думи премълчани.
Търпение.
Силата на духа.

Морски фар —
самотник.
Само птици и небе.

В краката ми —
килим от злато.
Листа на есента.

Небето се сниши.
И птиците под стряхата.
Заваля.

Домът на мама —
спомен и тъга.
Мирис на курабии.

Слънчогледи в полето —
семафори.

Хоризонтът е далече.

Здравец и мушкато
няма на прозореца.
Мама замина отвъд.

Шарка на стомна —
извор бълбука —
сбрала слънце и цветя.

Над пропаст – живот.
До сърцето ти
мост изградих.

Луната в злато.
Любовта
усмивка роди.

Птица кресна,
вятър засвири в тръстиката.
Сърдечен туптеж.

Чадъри от глухарчета
над полето.
Пируети.

Детски ръце
по клавишите на пианото.
Малка нощна музика!

Септември.
По жицата — лястовици,
сенки на ята от косове.

Гроздобер.
В далечината –
пепел от каруци.

Нощ в мъгла.
Лампата свети.
Препрочитам урока.

Звезди – пламъчета.
Една по една
изгревът ги гаси.

Мисълта ми —
птица, устремена
към теб.

Хоризонтът е далече —
галопирам,
спомен за приказка.

Сини метличини —
очите на небето
сред полето.

Дъжд.
Изсипва се мъката
от небето.

Океан.
Морякът не чува прибоя.
Назад — спомени и дом.

Букет цветя
вехне за вода.
Протягам ръка.

Дърво клони размахва
за полет.
Корените му — окови.

Плашило.
Няма ни крака, ни очи.
Врана кълве.

Красотата на природата
в книга описвам
за бъдещето.

Моряшка мечта.
На кораба – птица.
Мисълта по топла погача.

Луната зад облак.
Заболя ме главата.
Жабешки хор.

Бели лебеди
плуват в съня ми.
Оригами.

Думи в обратен словоред.
Самотници,
оставащи без диалог.

Самотен връх —
гордост
неподелена.

Мисълта на моряка —
спомен за момиче.
Флирт с вятъра.

Птица.
Волност на душата
в небесния свят.

Млечен път.
Недостижимост
и Вечност.

В платното на художник
вятър донася дъжд.
Виждам сълзи.

Икебана.

Педя от корен до връх.

И мислите малки.

Прилепи.

Сухи листа висят

от праисторическо време.

Плашило.

На рамото му – светулка.

Стража в полето.

В очите сълзи.
Звезди на небосвода.
Раздяла.

В стъпките на отминали любви
търся те —
мой миг неизживян.

Палитрата на есента
в езерна зеница
се оглежда.

С пастелни бои
рисувам залеза
в листопада.

Южен вятър.
Звук от почукване —
кълвач в утринта.

Картина.
Незнаен художник.
Удивление.

Утрото пристъпва
по ръба на хоризонта
с надежда.

Празни щъркелови гнезда.
Време
за ново начало?

Не мога
вятъра
да рисувам.

Ключът заяде.
Зад вратата —
тишина.

Звезди — очи.
Една по една
изгревът ги гаси.

Отминали приятелства.
Премитам
живота си.

От мълчанието
кълни стих.
Да е за добро!

Не съм сама.
Мига за дълго
ще запазя.

Стъпките ти
чувам в нощта.
Звездите пишат поема.

Вечер.
Приютявам в длани
тишината.

Добро утро, свят!
Отпивам светлина
от изгрева.

Всяка дума
е мелодия.
Ловец на мигове съм.

Зимна вечер.
Върху пръстена –
отблясък от камината.

От календара
падна лист.
Вечерна камбана.

Зимна утрин.
Самотен гларус
на замръзнал фонтан.

Боси крачета
бягат в пепелта.
Спомени от детството.

Шарена топка.
На Пламито в ръцете —
целият свят.

Върхът побеля.
Годините не са малко.
Пада сняг.

Препълнена луната.
На талази
прелива.

Сняг.
В къщичките — хлад.
Тревожен птичи сън.

Догаря огнището —
пепел
и спомени.

Дървото в сивота.
Накацали гарвани
в очакване на зима.

Грейнали свецици.
Откват камбани.
Стъпки във времето.

Снежна лавина
са чувствата ти.
Стъпвам предпазливо.

Старо дърво.
Приютен живот.
Хралупа.

Дописвам реда.
В междуредието
догаря денят.

Сняг вали над гробището...
Самотна врана —
от кръст на кръст.

С трепет
очаквам утрото,
когато ще те срещна.

Птица от метал
разкроява небе.
Няма песен.

Млечен път
на къде
спохожда дните.

Спи земята.
Звезди – страж.
Вятър я люлее.

Победата на деня
изгаси звездите.
Песен на петел.

Усмивката на Мона Лиза –
сарказъм и ирония
над времето.

Лято – зной и жега.
Есен – кехлибар и злато.
Бяла покривка – зима.

Слънцето се отразява в мен.
Косите ми – бели,
очите – засмени.

Обувки с дупки –
изминат път.
Цвете се поклаща.

Палома бланка — гълъб бял
и слънчогледите на Гоя.
Полет в изкуството.

Мол до мол,
витрини до витрини —
безпаричие и суета.

В очите на старец —
дете и играчка.
Извират сълзи.

В зимния ден —
пъртина.
Време за чай.

Опело.
Птиците пеят,
животът не свършва.

Скръстени ръце.
Часовник.
Майка в очакване.

Паяжини —
дантели
над орна земя.

Клони без листа,
празни гнезда.
Хлад в душата.

Мама в съня ми.
И отвъд
в мислите е с мене.

Дом без светлина.
Паяк плете
спомени.

Сред писма — сухи цветя.
Отминали спомени и
забравени любви.

Извървени пътища.
Скъсани обувки.
Поклон от тревите.

Павлина Петкова
ТАЙНОПИС ПО НЕБЕТО
Българска, първо издание

Редактор
Кънчо Великов

Формат

Печатни коли

Печат – АСТАРТА, Пловдив